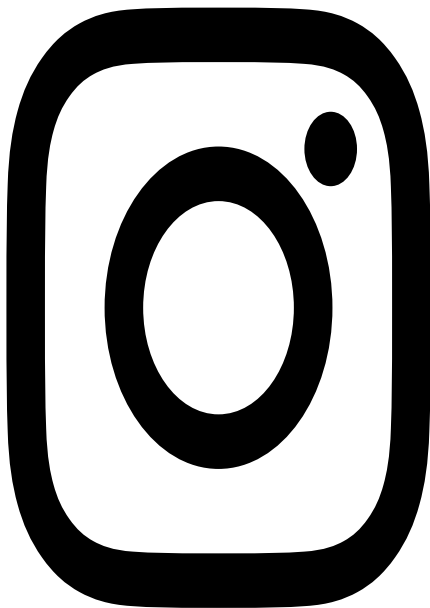

Šta i ko me nervira

Tokom lečenja mnoge stvari nam smetaju i situacija u kojoj se nalazimo čini nam se gorom nego što jeste. Smetaju nam doktori koji bi da nas u bolnicu zadrže što više iako je to za naše dobro. Smeta nam to što na drugi posmatraju drugačije.

Dok nam se neki dive, neki nas žale, a to užasno smeta. Kad nas doktori puste kući, srećni smo i s osmehom idemo kući, dok su ukućani drugačiji i ne mogu a da ne zaplaču i to me jako nerviralo. Stalno sam morala da vodim računa da se ne prehladim i nisam smela da se izlažem gužvi i velikom društvu da ne bih zaradila neku bakteriju ili virus. Najviše mi je smetalo kad sam svoj rođendan morala da proslavim u bolnici i tada su mi svi bili odvratni i doktori i roditelji pa sam čak i sama sebi bila ljuta. U mojim očima doktori i roditelji bilu krivi za to što sam rođendan slavila u bolnici, iako nije bilo tako. Ovo su samo neki od problema tokom lečenja, sem hemoterapije naravno. Ako mislite da je posle lečenje sve gotovo, varate se. Posle lečenja roditelji se bez potrebe previše brinuli za mene – to i danas rade iako je prošlo četiri godine od lečenja. Oni zbog obične prehlade naprave frku. Na neki način ih i razumem, brinu se o meni jer mi žele sve najbolje, ali ipak me previše čuvaju i ometaju me u mnogim stvarima. Meni ne smeta njihovo prisustvo u mom životu već njihova preterana briga i strah da će mi se nešto desiti. Ostaje mi da čekam da shvate da mogu da brinem o sebi i da više nisam bolesna.

Mladica Ema Arandžević